

Pši zachopěńku swójich pšeložkow jo napisała Mina Witkoje w Serbskem Casniku 1930, str. 45: „Hulicowańa (Boženy Němcoweje) su wšykne wětšy žěl z burskego žyweńa pisane a budu se wěsće kuždemu tak deře spódobaš ako powědańcka Kristiny Royoweje“.

Mina Witkoje mějašo pšaće. Powědańcka Boženy Němcoweje w jeje pšeložkach se z wělikim zajimom w Dolnej Łužicy cytaju. Togodla běchu južo tši do wósebnych kniglickow stajone a hujžechu wšykne w knigłowni Dom a swět: Baruška (1930), Žiwa Bara (1931) a něto teke Wgrože a pód grodom (1932).

*

Pšašamy se, cogodla se hulicowańa Boženy Němcoweje wšyknym cytařam tak spódobaju?

Na to jo nam deře wótgronił Jurij Libš južo we hobspomńetej recenziji Rězakowego pšeložka Stareje mamy w l. 1883 ze słowami:

„Gódnosć žěla Boženy Němcoweje we tom lažy, až wóna jo swóje powědańcka pó swójich samskich nazgońěnach a pódejžěnach zestajila.“

Móžomy žinsa k tomu psistajiš, až jo B. Němcowa swóje nazgońěna a pódejžěna rozměla humělski hulicowaš.

A kake běchu žyweńske pódejžěna ceskeje spiso-
wašelki, južo dawno po wšom, wósebne słowjańskem
swěše a teke we Łužicy, deře znateje a psipoznateje?